

Noul Maharajah

Forcella¹ e subiect de istorie. Subiect din carne seculară. Material viu.

Acolo, în ridurile străduțelor înguste care au marcat-o ca pe o față bătută de vânt, se regăsește semnificația aceluiași nume. Forcella. Un înainte și o bifurcație. O necunoscută, îți indică mereu de unde pleci, dar niciodată unde ajungi, dacă ajungi. O stradă simbol. De moarte și reînviere. Te întâmpină cu portretul gigantic al Sfântului Gennaro pictat pe un zid, care îți veghează intrarea de pe fațada unei clădiri și, cu ochii lui atoateînțelegători, îți amintește că niciodată nu e prea târziu să te ridici iar, că distrugerea, ca și lava, poate fi oprită.

Forcella e o poveste despre noi începuturi. Despre orașe noi peste orașe vechi și despre orașe noi

¹ *Forcella* – diminutiv al substantivului *forca*, care înseamnă răspântie de drumuri.

Copiii Camorrei

care învechesc. Despre orașe zgomotoase și aglomerate, construite din *tufo* și *piperno*¹. Pietre care au înălțat fiecare zid, care au trasat fiecare stradă, care au schimbat totul, inclusiv persoanele care au mânăuit de-a lungul timpului aceste materiale. Ba chiar mai mult, le-au cultivat. Se spune că roca vulcanică se cultivă, ca și cum ar fi un rând de viță-de-vie ce trebuie udată. Pietre pe cale de dispariție, pentru că a cultiva piatra înseamnă a o consuma. În Forcella sunt vii chiar și pietrele, și ele respiră.

Clădirile sunt lipite de alte clădiri, balcoanele se sărută, pur și simplu, în Forcella. Cu pasiune. Chiar și când le desparte o stradă. Și dacă nu sunt sârmele de rufe ceea ce le ține unite, atunci sunt vocile care își dau mâna, care se strigă să-și spună că ceea ce trece pe sub ele nu e asfalt, ci un râu traversat de poduri invizibile.

De câte ori trecea prin față pe la Cippo a Forcella², pe Nicolas îl încerca mereu aceeași bucurie. Își amintea cum, cu doi ani în urmă – părea că trecuseră secole –, se duseseră să fure bradul de Crăciun

¹ Ambele sunt roci vulcanice; prezența și utilizarea lor atestă originea vulcanică a reliefului din zona orașului Napoli. *Tufo* are o culoare care tinde spre galben, în timp ce *piperno* e de culoare gri.

² Grup de pietre despre care se crede că făceau parte din zidul de apărare al cetății în perioada antică.

Roberto Saviano

din Galeria Umberto și îl aduseseră acolo, drept și înalt, cu toate globurile alea strălucitoare, care nu mai străluceau deloc dat fiind că nu mai era legat la nici o sursă de energie electrică. Așa se făcuse remarcat de Letizia, care, ieșind din casă în dimineața dinaintea Ajunului, dăduse colțul străzii și văzuse profilându-se vârful bradului, ca în acele povești în care seara semeni și a doua zi, când iese soarele, hop, te pomenești că a crescut un copac ce ajunge până la cer. În acea zi îl sărutase.

Noaptea mersese toată gașca să ia bradul. Fiecare plecase de-acasă imediat ce părinții se duseseră la culcare, și toți zece împreună, transpirați dincolo de orice limită umană, îl așezaseră pe umerii lor de puștani, străduindu-se să nu facă zgomot, înjurând în șoaptă. Apoi îl legaseră de scutere: Nicolas și Briato cu Ziceamcă și Dințișor în față, iar ceilalți mult în spate, ținând trunchiul ridicat. Plouase torențial și nu fusese deloc ușor să traverseze cu scuterele nămolul și râurile de apă vomitată de canalizări. Aveau scutere, nu și vârsta legală să circule cu ele, dar se născuseră deja învățați, cum ziceau ei, și reușeau să se descurce mai bine decât alții mai mari decât ei. Dar pe pelicula aia de apă nu fusese ușor. Se opriseră de mai multe ori să-și tragă sufletul și să strângă funiile cu care îl legaseră, dar în final reușiseră. Înălțaseră pomul în cartier, îl aduseseră acolo

Copiii Camorrei

ca să stea între oameni, între casele oamenilor. Unde îi era locul. Apoi, după-amiaza, polițiștii unității Falchi¹ veniseră să îl ia înapoi, dar acum puțin mai conta. Misiunea fusese îndeplinită.

Nicolas trecu de Cippo zâmbind și parcă în fața casei Letiziei; voia să o scoată în club. Ea, însă, văzuse deja postările de pe Facebook – pozele cu Renatino plin de rahat, mesajele prietenilor pe Twitter oficializând umilirea. Letizia îl cunoștea pe Renatino și știa că se dădea la ea. Dar singurul păcat pe care-l comisese băiatul era că-i dăduse „like“ la niște poze după ce ea îi acceptase prietenia; o vină ce nu putea fi iertată, în viziunea lui Nicolas.

Nicolas se opri în fața casei ei, fără să sune la interfon. Interfonul e un aparat pe care îl folosesc poștașul, tablagiile de la rutieră, poliția, ambulanța, pompierii, străinii. Când trebuie să vorbești cu prietena ta, cu mama, cu tata, cu un prieten, cu vecina care pe bună dreptate simte că face parte din viața ta, strigi: totul e deschis, la vedere, se aude tot, iar dacă nu se aude, e de rău, s-a întâmplat ceva. Nicolas strigă de jos cât îl țineau plămânii:

— Leti! Letizia!

¹ I Falchi della Polizia di Stato, în traducere „Vulturii Poliției statale“ – unitate componentă a Squadra Mobile, destinată combaterii criminalității în spațiile publice.

Fereastra de la camera Letiziei nu dădea în stradă, ci într-un fel de luminator fără lumină. Fereastra care dădea în strada unde se oprise Nicolas ilumina un hol mare, spațiu comun pentru mai multe apartamente. Persoanele care treceau pe scara blocului auzeau strigătele și băteau la ușa Letiziei, fără să aștepte ca ea să deschidă. Băteau și mergeau mai departe, era un cod: „Te strigă cineva.“ Când Letizia deschidea și nu vedea pe nimeni, știa că cine o caută e afară în stradă. Dar în ziua aia Nicolas striga atât de tare, că Letizia îl auzea de la ea din cameră. Într-un final ieși pe hol enervată și strigă la el:

— Dispari. Nu vin nicăieri.

— Hai, coboară, mișcă-te.

— Ba nu cobor deloc.

Așa e la Napoli. Știu toți când te cerți. Trebuie să știe. Fiecare jignire, fiecare voce, fiecare strigăt răsună printre pietrele de pe *vicoli*, străduțele cele mai înguste, obișnuite cu certurile între îndrăgostiți.

— Da' ce ți-a făcut Renatino?

Nicolas, cu un amestec de neîncredere și mândrie, întrebă:

— A ajuns deja știrea?

În fond, îi era suficient să știe că prietena lui aflase. Gesturile unui războinic trec din gură în gură, devin știre, mai apoi legendă. O privea pe Letizia stând la fereastră și știa că ecoul faptei lui

Copiii Camorrei

va continua să reverbereze printre tencuieli scorojite, tâmplărie de aluminiu, jgheaburi, terase, și tot așa în sus, printre antene și parabolice. Și în timp ce o privea cum stătea sprijinită de pervaz, cu părul și mai încrețit după duș, se întâmplă să primească un mesaj de la Agostino. Un mesaj urgent și misterios.

Și așa luă sfârșit cearta dintre ei. Letizia îl văzu urcând înapoi pe scuter și pornind în viteză. Un minotaur: jumătate om, jumătate roți. Să conduci în Napoli înseamnă să depășești pe oriunde, nu există barieră, sens unic, zonă pietonală. Nicolas se ducea să li se alăture celorlalți la Noul Maharajah, clubul din Posillipo¹. Un local impunător, cu o terasă de jur împrejur, suspendată deasupra golfului. Clubul ar fi mers de minune și doar cu acea terasă, care se închiria pentru nunți, comuniuni, petreceri. Încă de mic Nicolas fusese atras de construcția aia albă ce se înălța fix în mijlocul unei stânci în Posillipo. Lui Nicolas îi plăcea Maharajahul pentru că era sfidător. Era înșurubat acolo pe stânci ca o fortăreață inexpugnabilă, totul era alb, ferestrele, ușile, chiar și obloanele. Scruta marea cu maiestruozitatea unui templu grecesc, cu coloanele lui imaculate care păreau să iasă direct din apă și care țineau pe umerii

¹Unul dintre cele mai pitorești și mai prestigioase cartiere din Napoli.

lor acea terasă unde Nicolas și-i imagina plimbându-se pe cei cărora voia să le semene.

Nicolas crescuse trecând pe lângă acest club, privind cu atenție șirul de motociclete și mașini parcate în față, admirând femeile și bărbații care îi treceau pragul, eleganța și ostentația, jurându-și lui însuși că într-o zi va intra și el acolo, cu orice preț. Exact asta era ambiția lui, un vis ce îi contaminase și pe prietenii săi, care, la un moment dat, chiar îl porecliseră „Maharajahul“. Să ai posibilitatea să intri acolo, nu în haine de chelner, nici pentru că cineva îți face o favoare gen „dă o tură și apoi dispari“: nu, el și ceilalți voiau să devină clienți ai locului, poate chiar dintre cei mai respectați. Câți ani i-ar fi putut lua, se întreba Nicolas, să ajungă să-și poată petrece seara și noaptea acolo? Ce-ar fi trebuit să facă să reușească?

Timpul e încă timp când îți poți imagina, și imaginându-ți că poate economisind timp de zece ani, că poate câștigând un concurs, că poate cu puțin noroc și dând totul, poate... Dar salariul tatălui lui Nicolas era salariul unui profesor de educație fizică, iar mama lui avea un mică afacere, o călcatorie. Traectoria trasată de persoanele din familia lui ar fi presupus un timp inadmisibil de lung pentru a pătrunde în club. Nu. Nicolas trebuia să reușească imediat. La cincisprezece ani.

Copiii Camorrei

Fusese simplu. Cum simple sunt alegerile importante din viață, cele de la care nu mai poți da înapoi. E paradoxul fiecărei generații: alegerile reversibile sunt cele la care te gândești mult, le întorci pe toate fețele, le cântărești. Cele ireversibile sunt rezultatul unei decizii de moment, născute din instinct, cărora te supui fără a opune rezistență. Nicolas făcea ce făceau toți la vârsta lui: după-amiaza pierdea vremea pe scuter în fața școlii, își făcea selfie-uri, era obsedat de pantofii sport – pentru el fuseseră dintotdeauna dovada unui om cu picioarele pe pământ, fără pantofii ăia nici nu s-ar fi simțit om. Apoi se întâmplase că într-o zi, cu câteva luni în urmă, pe la sfârșitul lui septembrie, Agostino vorbise cu Copacabana, o persoană importantă din clanul Striano din Forcella.

Copacabana îl abordase pe Agostino pentru că erau rude: tatăl lui Agostino îi era *fratocucino*, adică văr primar.

Agostino fugise să se întâlnească imediat după ore cu prietenii săi. Ajunsese roșu ca focul la față, mai mult sau mai puțin de aceeași culoare aprinsă ca și părul; de la gât în sus părea o flacără vie, nu degeaba îl porecliseră Băț-de-chibrit. Cu răsuflarea tăiată, le povesti tot, cuvânt cu cuvânt. N-or să uite niciodată acel moment.

— Dar ați înțeles de cine e vorba?

Roberto Saviano

De fapt, doar auziseră de el.

— Co-pa-ca-ba-na! rosti pe silabe. Capul zonal al familiei Striano. Zice că are nevoie de ajutor, are nevoie de *guaglioni*, de băieți. Și că plătește bine.

Nici unul dintre ei nu se entuziasmase în mod deosebit ascultându-l. Nici Nicolas, nici ceilalți din grup nu vedeau în acel infractor eroul care fusese pentru băieții de cartier cu ani în urmă. Pe ei nu-i interesa deloc cum se fac banii, important era să-i faci și să arăți că-i ai, important era să ai mașini, țoale, ceasuri scumpe, să fii dorit de femei și invidiat de bărbați.

Doar Agostino știa mai multe despre Copacabana, un nume care i se trăgea de la un hotel cumpărat pe plajele Lumii Noi. Avea soție braziliană, copii brazilieni, droguri braziliene. Ceea ce-l făcea să pară important era impresia și convingerea că reușește să aibă pe oricine vrea în hotelul său: de la Maradona la George Clooney, de la Lady Gaga la Drake. Și posta poze împreună cu ei pe Facebook. Avea abilitatea de a exploata frumusețea lucrurilor pe care le posedă pentru a aduce acolo pe oricine. Asta îl făcuse să iasă în evidență între toți afiliații unei familii aflate în mare dificultate, precum familia Striano. Copacabana nu avea nici măcar nevoie să-i vadă la față ca să decidă că puteau lucra pentru el. De trei ani de-acum, după arestul lui don

Copiii Camorrei

Feliciano Striano zis Nobilul, el era unicul boss în cartierul Forcella.

Ieșise bine din procesul contra clanului Striano. Mare parte din capetele de acuzare împotriva organizației erau legate de fapte întâmplare când el se afla în Brazilia, așa că reușise să scape de acuzația de asociere la activități infracționale, cea mai periculoasă pentru el și cei ca el. Era sentința primei instanțe. Procuratura urma să facă recurs. Prin urmare, lui Copacabana îi cam ajungea apa la gât, trebuia să dea drumul la treabă din nou și avea nevoie de băieți noi cărora să le încredințeze o parte din trafic, arătând astfel că rezistase bine loviturii. Băieții săi actuali, *paranza* sa, grupul Capelloni, erau băieți buni, dar imprevizibili. Așa se întâmplă când ajungi prea sus prea repede, sau cel puțin crezi c-ai ajuns. White, șeful lor, îi controla destul de bine, problema lui era că trăgea pe nas continuu. *Paranza* Capelloni știa doar să mânuiască armele, dar nu să deschidă o nouă piață. Pentru acest nou început era nevoie de material mai maleabil. Dar cine? Și câți bani ar fi cerut în schimb? Câți bani ar fi fost necesari? Businessul și banii proprii n-au nici o legătură, una sunt banii de investit, alta sunt banii de buzunar. Dacă ar fi vândut doar o bucățică din hotelul pe care îl avea în America de Sud, ar fi putut plăti regulat cincizeci de oameni, dar ar fi plătit din banii lui. Pentru a investi

Roberto Saviano

era nevoie de banii clanului, or acei bani lipseau. Forcella era ținta tuturor; procurorii, televiziunile, până și politicienii erau toți cu ochii pe cartier. Semn rău. Copacabana trebuia să reconstruiască totul de la zero: nu mai era nimeni care să facă treabă în Forcella. Organizația făcuse implozie.

Prin urmare, îl abordase pe Agostino: îi fluturase pe sub nas un baton de hașiș, așa, tam-nisam. Agostino tocmai ieșise de la școală și Copacabana îl întrebase:

— O bucată așa ca asta, în cât timp scapi de ea?

„Să scapi de hașiș“ era primul pas ca să devii traficant, deși, apoi, ca să-ți câștigi acel titlu, ucenicia era lungă; „să scapi de hașiș“ însemna să-l vinzi la prieteni, la rude, la cunoscuți. Marja de câștig era foarte mică, dar și riscul era practic zero.

Agostino începu negocierea:

— Habar n-am, o lună.

— O lună? Din asta într-o săptămână nu mai ai nimic.

Agostino abia împlinise vârsta pentru scuter, și asta era ceea ce-l interesa pe Copacabana.

— Vino la mine cu toți prietenii care vor să muncească nițel. Toți prietenii tăi din Forcella, ăia pe care-i văd că-și fac veacul în fața clubului din Posillipo. Gata, ați stat destul pe-acolo cu ea-n mână... nu?

Copiii Camorrei

Și așa începuse totul. Copacabana le dădea întâl-nire într-un bloc la intrarea în Forcella, dar nu se prezenta niciodată el personal. În locul lui venea mereu un bărbat iute la vorbă, dar foarte încet la minte; îi ziceau Alvaro pentru că semăna cu actorul Alvaro Vitali. Avea vreo cincizeci de ani, dar arăta ca și cum ar fi avut mult mai mult. Aproape analfabet, stătuse mai mulți ani în pușcărie decât pe stradă: fusese închis de tânăr, pe vremea lui Cutolo¹ și a Nuova Famiglia, făcuse apoi pușcărie și în timpul războiului între cartelurile din Sanità și Forcella, între clanul Mocerino și clanul Striano. Rolul lui fusese să ascundă armele, și fusese și *specchiettista*². Trăia cu maică-sa într-un *basso*³, nu făcuse niciodată carieră, îl plăteau cu o sumă de mizerie și-i puneau

¹ Raffaele Cutolo – nume de răsunet al organizației criminale Camorra, fondator și lider al Nuova Camorra Organizzata, născută în 1970 în urma unui război între clanuri și rămasă activă până la sfârșitul anilor '80. În cursul anilor, Cutolo s-a bucurat de „popularitate“, prezentând organizația ca apărătoare a celor lipsiți de putere. În prezent execută sentințe cumulate, în închisori de maximă siguranță, în regim de izolare completă. A inspirat personaje de cărți și filme.

² *Lo specchiettista* – în argoul camorrist, persoana care are ca sarcină să indice, atunci când se comite un asasinat, care este victima, cine trebuie eliminat.

³ Apartament tipic din Napoli, foarte mic, situat la parter și cu ieșirea direct în stradă, ocupat de regulă de persoane defavorizate socio-economic.

Roberto Saviano

la dispoziție câte-o prostituată slavă pe care o ducea acasă, obligând-o pe maică-sa să se cărăbănească prin vecini. Dar Copacabana avea mare încredere în el. Își îndeplinea bine sarcinile: era șoferul lui personal și le și dădea batoanele de hașiș lui Agostino și celorlalți.

Alvaro le arătase fiecăruia unde să se așeze. Apartamentul în care țineau hașișul era la ultimul etaj. Ei trebuiau să vândă jos, la intrare. Nu era ca în Scampia¹, unde erau bariere și porți, nimic din toate astea. Copacabana voia vânzarea mai liberă, mai puțin blindată.

Sarcina lor era simplă. Ajungeau acolo puțin înainte să înceapă obișnuitul du-te-vino, ca să taie hașișul cu cutițul în bucăți de diferite mărimi. Alvaro li se alătura și el ca să facă biluțe și bucăți mai mici. Bucăți de zece euro, de cincisprezece, de douăzeci. Apoi le împachetau în obișnuitele foițe de aluminiu și le țineau la îndemână; iarba, însă, o puneau în pliculețe de plastic. Clienții intrau în holul blocului cu scuterul sau pe jos, plăteau și ieșeau. Mecanismul era sigur pentru că acel cartier avea oameni în puncte fixe plătiți de Copacabana și se baza și pe un număr

¹ Scampia – cartier construit în anii boom-ului economic în partea de nord a orașului Napoli, care astăzi înregistrează cea mai mare rată de șomaj din toată Italia, peste 60%, conform cifrelor oficiale, și devenit unul dintre locurile-simbol ale traficului de droguri controlat de Camorra.

Copiii Camorrei

mare de persoane care pierdeau vremea pe stradă, pregătite să semnaleze prezența poliștilor, carabinieriilor, gărzii financiare, în civil și în uniformă.

Făceau asta după ore, iar câteodată nici nu se mai duceau la școală, dat fiind că erau plătiți la normă. Cei cincizeci, o sută de euro pe săptămână făceau diferența. Și aveau o unică destinație: Foot Locker. Luau cu asalt magazinul. Intrau *a testuggine*¹, ca și cum ar fi vrut să-l doboare, pentru ca apoi, odată trecut pragul, să se împrăștie. Tricouri luau câte zece, cincisprezece o dată. 'Tucanu' și le puneau pe el unul peste altul. Just Do It. Adidas. Nike. Logo-urile dispăreau și erau imediat înlocuite de altele. Nicolas își luă trei perechi de Air Jordan dintr-un foc. Înalți până la glezne, albi, negri, roșii, era suficient să-l aibă imprimat pe Michael care bagă mingea în coș cu o singură mână. Apoi și Briato dădu iama în pantofii de baschet, îi voia verzi, cu talpa fluorescentă, dar imediat ce-i luă în mână, Lollipop îl opri scurt:

— Verzi? Da' ce, ești poponar?

Așa că Briato îi lăsă din mână și se năpusti pe gecile de baseball. Yankees și Red Sox. Câte cinci din fiecare.

¹ Termenul desemnează o formație de luptă caracteristică armatei Imperiului Roman, de mare complexitate, folosită în caz de asediu.

Și așa, încet-încet, toți băieții care se întâlneau în față la Noul Maharajah începuseră să distribuie hașiș. Dințișor încercase să se țină departe, rezistase vreo două luni, apoi începu și el să vândă puțin pe șantierul unde lucra. Lollipop vindea la sală. Briato începuse și el să lucreze pentru Copacabana, ar fi făcut orice i-ar fi cerut Nicolas. Piața nu era foarte mare, cum fusese în anii '80 și '90. Într-o primă fază, se transferase totul în Secondigliano, apoi traficul s-a făcut ceva mai departe de Napoli, la Melito. Acum însă începea să se mute în centrul vechi.

În fiecare săptămână, Alvaro îi chema la el și-i plătea: cine vindea mai mult lua mai mulți bani. Reușeau mereu să bage în buzunar ceva în plus, cu câte-o șmecherie învărtită în afara zonei obișnuite de acțiune, împărțind câte o biluță în două sau țepuind vreun prieten bogat sau extrem de fraier. Dar nu în Forcella. Acolo prețul era fix și cantitatea bine stabilită. Nicolas nu făcea ture multe pentru că vindea pe la petreceri și elevilor tatălui său, dar începuse să câștige cu adevărat când propria lui școală, liceul de arte, fusese ocupată¹! Începuse să vândă peste tot. În clase, de unde profesorii lipseau, în sala de sport, pe holuri, pe scări, în veceuri. Oriunde. Prețurile

¹ Se referă la o mișcare de protest a elevilor, care se manifestă prin ocuparea școlii, perioadă în care organizațiile de elevi prezintă o serie de revendicări către conducere și inițiază negocieri.

Copiii Camorrei

creșteau pe măsură ce treceau nopțile petrecute în școală. Doar că astfel era obligat să ia parte și la debaterile politice. O dată se luase la bătaie pentru că în timpul unei adunări spusese:

— După părerea mea, Mussolini era tare, toți care impun respect sunt tari. Și Che Guevara îmi place.

— Tu lui Che Guevara să nu-ndrăznești nici să-i rostești numele, luă atitudine un băiat cu părul lung și cămașa desfăcută.

S-au încăierat nițel, s-au îmbrâncit, dar Nicolas nu dădea doi bani pe fraierul ăla din Via dei Mille, nici nu erau la același liceu. Ce știa el despre respect și forță? Dacă ești din Via dei Mille, respectul îl ai deja din naștere. Dacă ești din Napoli de jos, respectul trebuie să ți-l câștigi. Tovarășul vorbea despre categorii morale, dar pentru Nicolas, care nu văzuse decât vreo câteva poze și două documentare cu Mussolini la televizor, lucrurile astea nu însemnau nimic, așa că-i trase scurt un pumn în nas. Un fel de a spune: îți explic eu cum stă treaba, labagiule. Drepti și nedrepti. Buni și răi. Nu e nici o diferență. Pe wall-ul lui de Facebook, Nicolas îi pusesese la rând: Ducele¹ care strigă de la fereastră,

¹ „Il Duce“ este apelativul cu care Mussolini este încă numit și astăzi de admiratori, deși fascismul a fost scos de mai mulți ani în afara legii.

Roberto Saviano

regele galilor care se înclină cu respect în fața lui Iulius Cezar, Muhammad Ali care mârâie la adversarul culcat la pământ. Oameni puternici și oameni slabi. Iată adevărata diferență. Iar Nicolas știa de care parte trebuie să se situeze.

Acolo, în acea piață a lui personală de trafic de droguri, îl cunoscuse pe Pește-moale. În timp ce-și făceau câte un joint, iată că băiatul ăla cunoaștea cuvântul magic:

— Hei, te-am văzut în față la Noul Maharajah!

— Ei, da, și? îi răspunsese Nicolas.

— O ard și eu prin zonă, adăugase apoi. Ascultă puțin piesa asta.

Și așa îl inițiasse pe Nicolas, care până atunci ascultase doar muzică pop italiană, în hip hop-ul american cel mai dur, ăla rău, ăla în care din voma incomprehensibilă de cuvinte ieșea din când în când câte un *fuck* care restabilea ordinea.

Lui Nicolas îi plăcea mult băiatul ăla, era tupeist, dar știa să-l respecte.

Așa că, după ce se terminase protestul cu ocuparea școlii, Pește-moale începuse și el să vândă hașiș la el la școală, deși nu era din Forcella, și din când în când îl lăsa să lucreze la ei la bloc.

Inevitabil, mai devreme sau mai târziu aveau să fie prinși. Exact înainte de Crăciun, poliția făcuse o razie. Era tura lui Agostino. În momentul ăla,

Copiii Camorrei

Nicolas tocmai se ducea să-l schimbe și nu observase nimic. Cel care ținea de șase în stradă nu reușise să ajungă la timp. Polițiștii se prefăcuseră că opresc o mașină la control și apoi se năpustiseră peste ei în timp ce încercau să scape de marfă.

Îl chemaseră pe tatăl lui Nicolas. Ajuns la secție, se oprise să-și studieze fiul cu o privire goală, care apoi, treptat, se umpluse de furie. Nicolas ținuse mult timp ochii în pământ. Apoi, când hotărâse să-i ridice, o făcuse sfidându-l, și taică-său îi administrase o pereche de palme – o directă și un rever – cu putere, ca un jucător de tenis cu experiență. Nicolas nu scosese un sunet, doar îi curseseră două lacrimi; de durere, nu de părere de rău.

Abia atunci intră maică-sa, ca o furtună. Apăruse ocupând tot spațiul ușii, cu brațele desfăcute și mâinile pe tocul ușii de parcă ar fi trebuit să țină clădirea să nu cadă. Soțul se dăduse la o parte, cedându-i scena. Iar ea o ocupase în totalitate. Se apropia de Nicolas încet, cu pas de fiară. Când era de-acum foarte aproape de el, de parcă ar fi vrut să-l îmbrățișeze, i-a șoptit la ureche:

— Ce rușine. *Che scuorno*.

Și continuase.

— Cu cine te-ai înhăitat, ei, cu cine?

Soțul auzise, dar nu înțeleșese ce-i spusese. Nicolas se îndepărtase smucindu-se atât de puternic,

Roberto Saviano

încât îl făcu pe taică-său să se repeadă din nou la el, strivindu-l de perete.

— Uită-te la el. Traficantul. Cum pizda mă-sii e posibil, mă, așa ceva?

— Îi arăt eu traficant, spusese mama trăgându-și soțul deoparte. Ce rușine.

— Da' ce crezi tu, explodase Nicolas, că șifonierul meu s-a transformat singur în vitrina de la Foot Locker? Muncind sâmbăta și duminica la benzinărie?

— Idiotule. La pușcărie meriți s-ajungi, adăugase maică-sa.

— Ei, la pușcărie...

I-a tras o palmă, mai ușoară decât cea a tatălui, dar mai decisă, mai sonoră.

— Ține-ți gura. De azi înainte nu mai ieși singur din casă, doar supravegheat, zisese ea. Apoi către soț: Care traficant? Nu există și nu trebuie să existe așa ceva. O rezolvăm aici definitiv și plecăm acasă.

— Paștele mă-sii, se limită să mormăie tatăl. Acuma tre' să dau bani și la avocat!

Nicolas se întorsese acasă sub escortă, cu părinții pe post de carabinieri. Tatăl privea înainte, căutându-i din ochi pe cei care aveau să-i întâmpine: Letizia și Christian, fiul cel mic. Să-l vadă bine pe nefericit, să-l privească bine în ochi. Mama însă mergea alături de Nicolas, cu privirea în jos.

Copiii Camorrei

Zărindu-l pe fratele său, Christian oprise televizorul și se ridicase brusc, acoperind distanța dintre canapea și ușa de la intrare în doar trei pași, ca să-l salute așa cum văzuseră în filme – mâna, brațul, apoi umăr contra umăr, ca doi *bro*, ca doi frați. Dar, cu o mișcare din bărbie, tatăl lui îl țintuise locului. Nicolas se forțase să nu râdă în fața fratelui său mai mic, al cărui idol era, și se gândise că seara, în camera lor, o să aibă cu ce să-i satisfacă curiozitatea. Vor sta de vorbă până târziu în noapte, apoi Nicolas o să-i smotocească puțin părul ăla ca o perie, așa cum făcea de fiecare dată înainte să-i zică „noapte bună“.

Și Letizia ar fi vrut să-l îmbrățișeze, dar ca să-l poată lua la întrebări: „Ce-a fost asta? Pentru ce?“ Știa că Nicolas vinde hașiș, iar medalionul pe care i-l dăruise de ziua ei sigur îl costase ceva, dar nu credea că situația devenise atât de gravă; și de fapt, la urma urmei, situația chiar nu era atât de gravă.

După-amiaza următoare și-o petrecuse ungându-l pe Nicolas pe buze și pe obraji cu cremă Nivea. „Cu asta se dezumflă“, îi zicea. Aceste gesturi delicate îi legaseră. El, în realitate, ar fi devorat-o, îi zicea: „Mă simt ca vampirul din *Twilight!*“, dar fata ținea foarte mult la virginitatea ei. Nicolas accepta faptul că decizia îi aparținea ei în totalitate și prin urmare doar se sărutau la greu, aplicau strategii

Roberto Saviano

alternative de mângâiat, ascultau ore întregi muzică împreună, fiecare cu câte o cască.

Carabinierii îi trimiseseră pe toți acasă, urmând să fie cercetați în stare de libertate; chiar și Agostino, care, prins în flagrant în timpul turei sale, risca cel mai mult. Petrecuseră zile întregi încercând să-și amintească ce scriseseră în mesaje, pentru că telefoanele mobile le fuseseră reținute. În final, soluția fusese simplă: Alvaro urma să-și asume toată vina. Copacabana lansă un zvon și carabinierii găsiră acasă la Alvaro toată marfa. Avea să recunoască și faptul că el le dăduse hașișul băieților. Când Copacabana îl anunță că urma să facă iar puțină pârnaie, zisese doar: „Nu! Iar? Pula mea.“ Nimic altceva. În schimb urma să primească lunar niște bani, o mie de euro. Și, înainte să-l închidă la Poggioreale, o româncă. Dar, ceruse el, pe asta voia s-o ia de nevastă. Copacabana îi răspunsese simplu: „Să vedem ce se poate face.“

Între timp făcuseră rost de alte telefoane la preț redus, marfă furată, căci trebuiau să se pună iar pe treabă. Își impuseseră regula să nu scrie nimic în noul grup despre ce se întâmplase, dar mai ales să nu pomenească un gând cărora le trecuse tuturor prin cap, dar pe care doar Ziceamcă reușise să-l exprime în cuvinte: „*Guagliu'*, mai devreme sau mai târziu, tot trebuie să trecem pe la Nisida. Acolo ar fi trebuit s-ajungem și de data asta.“

Copiii Camorrei

Fiecare dintre ei își imaginase măcar o dată drumul către închisoarea de minori în duba poliției. Trecerea peste podul care leagă mica insulă de continent. Intrarea, apoi ieșirea, după un an, transformați. Pregătiți. Bărbați.

Pentru unii dintre ei era ceva necesar, până acolo încât să se lase prinși pentru vreo infracțiune minoră. Oricum, odată ieșiți, aveau toată viața înaintea.

În acea situație însă fuseseră cuminți, își ținuseră gura, și părea că nici mesajele nu fuseseră concludente în vreun fel. Prin urmare, Nicolas și Agostino obținuseră în sfârșit de la Copacabana invitația la Noul Maharajah. Dar Nicolas voia ceva mai mult, mai exact să-i fie prezentat bossului zonal. Agostino își luase inima-n dinți să-i adreseze rugămintea asta direct lui Copacabana. „Sigur că da, vreau să-i cunosc pe băieții mei“, îi răspunsese el. Și așa Nicolas și Agostino își făcuseră intrarea la Noul Maharajah însoțiți de bossul în persoană: Copacabana.

Nicolas îl întâlnea pentru prima dată. Și-l imaginase în vârstă, însă era un bărbat abia trecut de patruzeci de ani. În mașină, în drum spre club, Copacabana le spuse cât era de mulțumit de treaba pe care o făceau. Îi trata ca pe niște curieri, dar cu o anume amabilitate, totuși. Pe Nicolas și Agostino

nu-i deranja, toată atenția lor era concentrată pe seara pe care o aveau înaintea.

— Cum e? Cum e înăuntru? întrebau.

— E un club, răspunse el.

Dar ei știau foarte bine cum era înăuntru. Se documentaseră pe YouTube, uitându-se la diferite evenimente și concerte găzduite acolo. Cu acel „cum e?“, cei doi băieți îl întrebau de fapt cum era să fii acolo, să ai un separeu rezervat, să te învârti prin Noul Maharajah. Cum era să aparții acelei lumi.

Copacabana îi făcu să intre pe o intrare separată și îi conduse la separeul lui personal. Erau aranjați la patru ace, își anunțaseră părinții și prietenii, ca și cum ar fi fost invitați să se prezinte în fața celei mai importante curți nobiliare. Într-un anume sens, chiar așa și era, șmecherii, băieții cu bani, acolo se adunau toți. Localul în sine ar fi putut fi o simfonie a kitschului, un imn al prostului gust. Dar nu era. Reușea să atingă un elegant punct de echilibru între cea mai bună tradiție a majolicii în culori pastelate și invocarea aproape ironică a Orientului: acel nume, Maharajah, Noul Maharajah, era dat de o enormă pânză fixată în centrul localului, adusă din India și pictată de un englez care se stabilise la Napoli. Mustățile, linia ochilor, barba, măsurile, canapeaua moale, un scut ornat cu pietre prețioase și o lună îndreptată spre nord. Viața lui Nicolas

Copiii Camorrei

începuse cu adevărat în acel moment, fascinat de giganticul portret al Maharajahului.

De-a lungul întregii seri, Nicolas și Agostino i-au sorbit din ochi pe toți cei prezenți, în zgomot de sticle de șampanie care erau deschise una după alta. Își făcea apariția acolo toată lumea importantă. Era locul unde oamenii de afaceri, sportivi, notarii, avocații, judecătorii găseau o masă la care să se așeze și să se cunoască, un pahar cu care să ciocnească. Un loc ce te făcea imediat să te simți departe de *trattoria* tipică, de restaurantul popular, de locanda unde se servesc tradiționalele midii și pizza casei, de localul pe care ți-l recomandă un prieten sau unde te duci cu soția. Acela era un loc în care puteai întâlni pe oricine fără să trebuiască să dai explicații, pentru că era ca și cum l-ai fi întâlnit în piața publică. Era normal să cunoști persoane noi la Noul Maharajah.

În timp ce Copacabana vorbea întruna, lui Nicolas i se proiecta în minte o imagine clară, o imagine care făcea ca mâncărilor sofisticate și invitațiilor la patru ace să li se alătore muzica unui cuvânt: Lazarat. Atracția lui exotică.

Iarba albaneză devenise noua forță. Copacabana avea de facto două businessuri: cel legal la Rio și cel ilegal la Tirana.

Roberto Saviano

— Într-o bună zi trebuie să mă iei și pe mine, îi zicea Agostino, întinzându-se să apuce al nu știu câtelea pahar cu vin.

— E cea mai mare plantație din lume, *guagliu'*. E iarbă peste tot, zicea Copacabana despre Lazarat.

Devenise plantația de unde se recolta cea mai mare cantitate de marijuana. Copacabana povestea cum reușise să cumpere cantități semnificative, dar nu era clar cum reușea să transporte iarba din Albania în Italia, așa, fără probleme: transportul pe mare și cel aerian din Albania spre Italia nu era sigur. Încărcăturile traversau Muntenegru, Croația, Slovenia și reușeau să pătrundă în Friuli. În poveștile lui totul era foarte confuz. Agostino, amețit de lumea strălucitoare care orbita în jurul lui, auzea și nu auzea poveștile alea, Nicolas însă ar fi ascultat la infinit.

Fiecare transport însemna o groază de bani, dar când acești bani se transformă într-un râu care iese din matcă, încep să sară în ochi. La câteva săptămâni după seara de la Noul Maharajah, se deschisese o anchetă a departamentului antimafia și toate ziarele dăduseră știrea: fusese prins unul dintre cărașii lui Copacabana, iar pentru Copacabana fusese emis un mandat de arestare. Nu-i mai rămăsese decât să fugă. Dispăruse, poate în Albania, sau poate reușise să ajungă în Brazilia. Luni de zile nimeni nu l-a mai văzut. În Forcella începea să se termine marfa.

Copiii Camorrei

Agostino încercase să înțeleagă ce se întâmplă, dar cu Copacabana cine știe pe unde și cu Alvaro în pușcărie, era imposibil.

— *Paranza* lui White cu greu face față... Să moară mama, dacă nu le vine marfă... comenta Lollipop.

Pentru Nicolas și ai lui devenise o problemă: de unde să facă rost de marfă, cât să ia, în ce fel să vândă, cum să organizeze turele? Piețele din oraș erau împărțite între familii. Era ca o hartă nouă cu nume noi, și fiecare nume marca o victorie.

— Deci, cum facem? întrebuse Nicolas.

Erau în sala din spate, în acel *no mans' land* – ceva între bar, tutungerie, sală de jocuri și de pariuri. Îi primea în ea pe toți. Care cu ochii pe sus, înjurând vreun cal de curse prea lent, care pe un scaun, cu nasu-n ceașca de cafea, care irosindu-și salariul la păcănele. Apoi erau Nicolas și prietenii lui, și mai erau și cei afiliați capellonilor. White și-o trăgea în venă, se vedea că era pe cocaină, nu reușea s-o mai facă să intre pe nări, ci direct prin vene. Juca foosball singur contra doi dintre ai săi, Cucurigu și Sălbatu. Trecea de la o manetă la alta de parcă fusese mușcat de viperă. Vorbea mult, dar era atent la tot, la fiecare cuvânt care putea să ajungă din întâmplare la urechile lui. Acel „deci, cum facem?” al lui Nicolas îl percepuse.

Roberto Saviano

— Aveți chef de muncă, băieți, așa-i? zise fără să se oprească din joc. O să faceți pe înlocuitorii. Vă trimit eu, mergeți unde e nevoie de marfă...

Acceptaseră vrând nevrând, nu aveau alternativă. După ieșirea din scenă a lui Copacabana, piața din Forcella era închisă definitiv.

Începură să lucreze pentru cei care aveau goluri de acoperit. Marocani arestați, traficanți cu febră, alții scoși din schemă pentru că nu prezentau încredere. Lucrau pentru clanul Mocerino din cartierul Sanità, pentru clanul Pesacane de la Cavone, uneori ajungeau până la Torre Annunziata ca să le dea o mână de ajutor celor din clanul Vitiello. Nu vindeau niciodată în același loc, erau nomazi. Uneori în Piazza Bellini, alteori la gară. Îi sunau în ultima clipă, toată scursura camorristă din zonă avea numerele lor. Nicolas se săturase, ușor, ușor renunțase și stătea mai mult pe-acasă. Toți cei mai mari ca ei făceau o groază de bani chiar dacă n-aveau valoare, și cei care fuseseră prinși, și cei care trecuseră pe la pârnaie, la Poggioreale; ceea ce le propusese White nu era treabă serioasă.

Dar roata norocului începea iar să se învârtă.

În orice caz, asta era sensul mesajului pe care Agostino i-l trimisese lui Nicolas în timp ce el, în fața casei Letiziei, încerca să o facă să înțeleagă că

Copiii Camorrei

umilirea lui Renatino nu era decât un gest făcut din dragoste.

— Băi, s-a întors Copacabana la Napoli, zise Agostino, imediat ce Nicolas trase scuterul lângă al lui și al lui Briato.

Îl așteptau cu motoarele pornite, înainte de ultima curbă spre Noul Maharajah. Clubul se zărea deja, și de acolo părea și mai impunător.

— E fraier, or să-l prindă, zise Briato.

— Nu, nu, dacă a venit Copacabana, înseamnă că-i o treabă foarte importantă.

— Să ne dea să-i vindem marfa, zise Briato, și îl privi surâzând pe Agostino.

Era primul surâs din ziua aia.

— Noo... E treabă serioasă, vă jur, vine să organizeze nunta lui Motanu' – se însoară cu Viola Striano!

— Pe bune? zise Nicolas.

— Da, și ca să nu fie nici un dubiu, adăugă: Să moară mama!

— Deci ăia de la San Giovanni comandă acum la noi acasă...

— Ce legătură are, bă? îl repezi Agostino. Copacabana e aici și ne așteaptă să stăm de vorbă.

— Unde?

— Aici, ți-am zis, chiar acum... zise arătând spre club. Vin și ălalți imediat.

Roberto Saviano

Momentul care urma să le schimbe viețile sosise. Nicolas știa, simțea c-o să apară ocazia potrivită. Iat-o. Trebuie să-i dai curs. Trebuie să fii tare cu cei tari. De fapt, nu avea idee ce va urma, dar își punea imaginația la treabă.